

1 Μαρτίου 2016

...θα

το πω, κι ας είναι σκληρό.

Ένα έχω καταλάβει, ο καρκίνος είναι μία αγία αρρώστια.

Σε κτυπά απρόσμενα, σκληρά. Σε φέρνει μπροστά στα έργα σου, στην ζωή σου. Βλέπεις αλλιώς τους ανθρώπους, την καθημερινότητα.

Υπάρχουν άνθρωποι που τον νικούν, υπάρχουν όμως και αυτοί που χάνουν. Χάνουνε μα συνάμα η νίκη τους είναι πιο λαμπρή, πιο μεγάλη από κάθε επίγεια νίκη τους.

Κατάρα ή ευλογία; Ανάλογα πως θα τον αντιμετωπίσεις.

Καρκίνος... το Κολοσσαίο του 21ου αιώνα. Μπαίνεις είτε για να κάτσεις στους εξώστες του ως ειδωλολάτρης που ζει για το “τώρα” ή μπαίνεις ως χριστιανός στην αρένα, έτοιμος να μαρτυρήσεις...

Πόνος πολύς. Βαθύς πόνος.

Και οι πτέρυγες των καρκινοπαθών ως χώροι μεταναστών· ανθρώπων που ετοιμάζονται να φύγουν, άλλοι να μείνουν, μα τίποτα το σίγουρο.

Κατάρα ή ευλογία;

...είδα σήμερα έναν τέτοιο άνθρωπο. Πρόσωπο λαμπρό χωρίς μαλλιά, μάτια αετίσια χωρίς βλέφαρα να βλέπουν την ζωή όπως είναι στην ουσία της, χωρίς μακιγιάζ, χωρίς συνήθειες, χωρίς μικρότητες, χωρίς την δική μας ξεφτίλα.

Μου έμαθε το εξής: ότι ο καρκίνος σε σκοτώνει, μα πριν το κάνει αυτό, σε κάνει αθάνατο.

Μίλησα μαζί με αυτόν τον άνθρωπο και γαλήνεψα, αντί να δώσω κουράγιο εγώ, αυτή με την παρουσία της μου έμαθε πολλά.

Σήμερα συνάντησα κάλλος απερίγραπτο, παρουσία ιερή, μία αγία ύπαρξη, μία καρκινοπαθή...

“Ο καρκίνος μου έμαθε τί είναι ζωή...” μου είπε.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr